

Donderdag 29 december

Een wintervertelling

Het afgelopen zeilseizoen was eigenlijk te beperkt. De drang om het water op te gaan bleef. Eigenlijk nu nog steeds. In mijn koude zeilplannen stond ik alleen. Mijn familie verklaarde me toch een beetje voor gek. *Trizonia* staat nog steeds paraat naast het huis. Met Sinterklaas kreeg ik een zeer koude surprise. In de ijsbeer zat een klomp ijs. In dit ijs zat iets kouds: Het boek "Een ijskoude doorbraak" van zeiler Henk de Velde. In dit boek beschrijft hij zijn overwintering in Siberië.

Henk de Velde: "Buiten is het -37, binnen +10. Op de vloer is het een stuk kouder. Ik heb dikke sokken aan en een soort soksloffen met een kunststofzool. Vaak trek ik mijn knieën op en zet mijn voeten op de bank. Het waait weer en ik denk dat de temperatuur flink gaat zakken"

Ik kijk naar buiten; Een lage zon schijnt onder een prachtige blauwe lucht. Het kwik komt niet hoger van -1,5 graad. Vannacht heeft het gevoren. Het ziet er mooi uit, de verleiding begint te werken; Watkinson heeft de Drascombe toch ook ontworpen om op de motor te varen? Een tocht door de polders naar Breda, een rondvaart door de singels en vervolgens weer naar huis. Dit moet om te doen zijn. Dikke kleren aan, de boot van de nodige benzine voorzien, de motor uit de mottenballen gehaald, krentenbollen ingeslagen, dekzeil eraf, *Trizonia* achter de auto. Op weg naar de haven van Leur. Hier is niemand te bekennen. De toegang is afgesloten met palen. Een bezoek aan de haven leert genoeg; ijs en nog eens ijs. Het Henk de Velde-gehalte wordt nu te hoog; niet vertrekken vanwege het ijs.

De ijsbeer als mascotte voor onderweg maar in de auto laten liggen. Ietwat gedesilluseerd naar huis. De lugger is niet ontworpen om als ijsbreker te fungeren. Dan maar thuis met de beer en de krentenbollen voor de kachel. Het verlangen blijft.

